

MICHAEL
CONNELLY

BETÓNOVÁ
BLONDÍNA

TOP
Krimi

BETÓNOVÁ
BLONDÍNA

Michael Connelly

BETÓNOVÁ
BLONDÍNA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 1994 by Michael Connelly
All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava, 2001, 2008, 2020
Translation © Patrick Frank 2001, 2008, 2020

ISBN 978-80-556-4363-2

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem Susane, Paulovi a Jamie,
Bobovi a Marlen, Ellene, Jane a Damianovi*

Dom v Silverlake bol temný a jeho okná pripomínali oči mŕtveho človeka. Bol to starý model California Craftsman s veľkou verandou a dvoma arkierovými oknami vo vysokej streche. Nesvietilo sa vôbec nikde, dokonca ani nad dverami. Tou tmou nedokázalo preniknúť ani svetlo z ulice. Bosch vedel, že by tam pokojne mohol niekto stáť, a on by ho z ulice nemal šancu vidieť.

„Určite je to tu?“ spýtal sa ženy.

„Áno, ale nie v tom dome,“ odvetila. „Za ním, nad garážou. Prejdite trocha dopredu, nech vidíme na príjazdovú cestu.“

Bosch jemne stlačil plynový pedál a jeho caprice sa pomaly presunul k odbočke na príjazdovú cestu k domu.

„Tu je to,“ vyhlásila žena.

Zastavil auto a pozrel smerom, ktorým ukazovala. Za domom bola garáž a nad ňou ďalší byt. Viedli k nemu samostatné schody a nad dverami aj v dvoch oknách sa svietilo.

„Okej,“ povedal ticho.

Chvíľu obaja mlčky pozerali na byt nad garážou. Bosch nevedel, čo vlastne očakáva. Možno nič. Parfum tej šľapky začínal byť neznesiteľný, preto spustil okno na svojej strane. Nevedel, či jej má veriť. Istý si bol len jedným – nemohol sem zavolať posily. Vysielačku si nezobral a v aute nemal telefón.

„Čo budete... Tam je!“ zvolala vyplašene.

Aj on to videl. Za menším oknom – zrejme od kúpeľne – sa mihol tmavý tieň.

„Je v kúpeľni!“ pokračovala žena. „Tam som videla všetky tie veci.“

Bosch sa odvrátil od okna a pozrel na ňu.

„Aké veci?“

„No... Pozrela som sa do skrinky. Veď viete, keď som tam bola. Chcela som si overiť, čo tam má. Dievča si dnes musí dávať pozor. A tam som to videla. Mal tam mejkap – maskaru, rúže, púdre a tak ďalej. Používa ich, keď s tým skončí – veď viete, keď ich zabije.“

„Prečo ste mi to nepovedali do telefónu?“

„Nepýtali ste sa.“

Postava v byte prešla k druhému oknu. Bosch bleskovo premýšľal, čo ďalej. Srdce mu bilo až kdesi v krku.

„Kedy presne ste odtiaľ ušli?“

„Hm... To neviem. Musela som ísť dolu na Franklinovu, aby som sa mala ako odviezť na bulvár. Len to mi mohlo trvať nejakých desať minút. Fakt neviem.“

„Skúste to aspoň odhadnúť. Je to dôležité.“

„Fakt neviem. Asi niečo vyše hodiny.“

Doriti, zahromžil Bosch v duchu. Takže sa najprv zastavila odbaviť nejakého ďalšieho zákazníka a až potom zavolala políciu. Aspoň vidieť, ako vážne to berie. Teraz tam môže byť ďalšia a ja tu nečinne sedím a pozerám sa.

Znova šliapol na plyn a odviezol auto k najbližšiemu hydrantu. Potom vypol motor, kľúče však nechal v zapalovaní. Vystúpil von, sklonil sa a strčil hlavu do otvoreného okna.

„Počujte, idem tam. Vy zostaňte tu. Ak by ste počuli streľbu alebo by som sa do desiatich minút nevrátil, zájdite do najbližšieho domu a zavolajte políciu. Povedzte im, že kolega potrebuje pomoc. Hodiny máte na palubovke. Nezaбудnite – desať minút.“

„Jasné, desať minút. Pokojne sa choďte hrať na hrdinu, ale odmenu, čo zaňho vypísali, aj tak dostanem ja.“

Bosch vytiahol pištoľ a vrátil sa na príjazdovú cestu k domu. Drevené schody boli poriadne staré a hnusne vřzgali. Bral ich po troch, no aj tak mal pocit, že celému svetu oznamuje svoj príchod. Pred dverami zastal, zdvihol zbraň a rozbil holú žiarovku, osvetľujúcu vchod. Potom zdvihol nohu, oprel sa o zábradlie a z celej sily kopol do dverí tesne nad kľučkou.

S hlasným zapraštaním sa rozleteli. Bosch vrazil dnu, prikrčený a so zbraňou v pohotovostnej polohe. V izbe zazrel muža stojaceho pri posteli. Bol nahý a nielen plešatý, ale aj úplne bez chlpov. Ich pohľady sa stretli a v mužových očiach

sa rýchlo objavil výraz plný hrôzy. Bosch naňho napäto skríkol: „POLÍCIA! ANI SA NEPOHNI!“

Muž stuhol, no iba na chvíľku. Hneď nato sa začal skláňať a siahať rukou smerom k vankúšu. Na zlomok sekundy zaváhal, potom v tom však pokračoval. Bosch nechcel veriť vlastným očiam. Čo to ten debil robí? Mal v sebe toľko adrenalínu, až sa mu zdalo, akoby sa všetko odohrávalo spomalene. Bolo jasné, že ten muž buď siaha po vankúši, aby sa ním zahalil, alebo po niečom, čo má pod ním.

Ruka zabehla pod vankúš.

„NEROB TO!“

Muž pevne chytil čosi pod vankúšom. Ani na moment pritom nespustil oči z Boscha. Detektív si náhle uvedomil, že to, čo vidí v jeho očiach, nie je strach ani hrôza. Ale čo to teda je? Zlosť? Nenávisť? Muž začal vyťahovať ruku spod vankúša.

„NIE!“

Bosch vypálil jedinou ranu. Pištoľ, ktorú zvieral oboma rukami, prudko kopl a náraz odhodil nahého muža na drevenú stenu. Narazil do nej, odrazil sa a spadol doluznačky na posteľ. Celý sa triasol a dusil sa krvou. Bosch rýchlo prebehol cez izbu a skočil k posteli.

Muž znova siahla ľavačkou pod vankúš. Bosch si mu jednou nohou klakol na chrbát, pritisol ho na posteľ a nasadil mu putá. Nahý muž stonal a bublal.

„Nemôžem... Nemôžem...“ snažil sa niečo povedať, no nešlo to. Hrdlo aj ústa mal plné krvi.

Skap, myslel si Bosch, nahlas to však nepovedal. Len tu skap. Bude to lepšie pre nás všetkých.

„Prečo si neurobil, čo som ti kázal?“ zlostil sa. „Vravel som, že sa nemáš hýbať!“

Zložil z muža nohu a obrátil pozornosť k vankúšu. Zdvihol ho, chvíľu mlčky hľadel na to, čo bolo pod ním, potom ho zasa pustil a nešťastne zavrel oči.

„Doboha!“ zreval smerom k mužovej lysej hlave. „Čo si to urobil? Mierim na teba pištoľou, a ty... ty si spokojne siahneš po... Hovoril som, že sa nemáš hýbať!“

Obišiel posteľ, aby videl mužovi do tváre. Z úst mu na bielu plachtu vytekali pramienok krvi. Guľka očividne zasiahla pľúca. Nahý muž umieral.

„Nemusel si umrieť,“ povedal mu Bosch.

Lenže muž bol už mŕtvy.

Pozrel sa po miestnosti. Okrem nich dvoch tu nikto nebol. Žiadna šľapka, ktorá by vystriedala tú prvú. Neodhadol to dobre. Prešiel do kúpeľne a otvoril skrinku nad umývadlom. Naozaj tam boli najrôznejšie veci na mejkap. Niektoré značky Bosch poznal – Max Factor, L'Oréal, Cover Girl, Revlon... Všetko do seba zapadalo.

Znova sa pozrel na spútanú mŕtvolu na posteli. Vo vzduchu bolo stále cítiť pušný prach. Zapálil si cigaretu. V byte bolo tak ticho, že počul, ako v nej pri každom potiahnutí praská suchý tabak.

Keďže nenašiel telefón, posadil sa v kuchyni na stoličku a čakal. Ako sa tak pozeral na nahú mŕtvolu, uvedomil si, že srdce mu stále bije ako na poplach a krúti sa mu hlava. Okrem toho prekvapene zistil, že k tomu chlapovi nič necíti. Žiadny súcit, vinu, žiaľ – vôbec nič.

Namiesto toho sa sústredil na sirénu policajného auta v diaľke. Keď sa priblížila, počul, že nie je len jedna. Bolo ich viac.

1

Na chodbách federálneho súdu v centre Los Angeles nie sú lavice. Niet si tam kde sadnúť. Keď to niekto nevydrží a sklzáne na zem pri stene, prvý zástupca federálneho šerifa ho prinúti znova vstať. A po chodbách stále chodí kopa šerifov aj ich zástupcov.

Toto nehostinné prostredie sa vytvorilo preto, lebo federálna vláda nechcela, aby v ľuďoch vznikol dojem, že jej spravodlivosť je nepružná alebo že dokonca vôbec nefunguje. Federálni úradníci nechceli, aby ľudia posedávali na laviciach a unavene čakali, kedy sa konečne otvoria dvere súdnej siene a úradník vyvolá číslo ich procesu alebo súdu s niektorým z ich blízkych. Toho bolo dosť na opačnej strane ulice, kde sídlil okresný súd. Jeho chodby boli každý deň preplnené čakajúcimi zúfalcami. Zväčša to boli deti a ženy, ktorých otcovia, manželia a milenci sa dostali do rúk spravodlivosti. Lavice tam vyzerali ako záchranné člny, na ktorých ženy a deti dostávajú prednosť. Ľudia sa tam tlačili ako na člne uprostred oceána, útrpne čakajúc, kedy sa to trápenie konečne skončí. Cynickí zamestnanci súdu im hovorili stroskotanci.

Harry Bosch premýšľal o rozdieloch medzi tými dvoma súdmi, stojac pred budovou a poťahujúc z cigarety. V celej federálnej budove platil zákaz fajčenia, takže sa cez prestávku musel odviezť eskalátorom na prízemie. Vonku stála socha ženy so zaviazanými očami a váhami spravodlivosti a za ňou popolník naplnený pieskom. Bosch zdvihol pohľad k soche. Nikdy si nevedel spomenúť na jej meno. Spravodlivosť. Niečo po grécky, pomyslel si, ani tým si však nebol istý. Radšej vrátil pohľad k novinám a znova sa pustil do čítania článku.

Dopoludnia zvyčajne čítal len športové stránky, najmä tie, kde boli výsledky boxerských zápasov a štatistiky z predchádzajúceho dňa. Stĺpce čísel mu akosi vždy pomohli uchovať si chladnú hlavu. Boli prehľadné a jasné – absolútny poriadok vo svete plnom chaosu. Keď sa dočítal, kto najčastejšie skóroval za Dodgers, mal pocit, že je stále dostatočne prepojený s týmto mestom aj vlastným životom.

Dnes však športovú rubriku preskočil a časť novín, v ktorej sa nachádzala, strčil do kufríka. Namiesto toho dal prednosť metropolitným stránkam *Los Angeles Times*. Opatrne si ich poskladal, ako to videl u vodičov, ktorí chceli čítať v zápche na diaľnici. Článok, ktorý ho zaujímal, sa nachádzal v ľavom dolnom rohu titulnej stránky. Znova sa doň pustil a znova cítil, ako sa mu do tváre hrnie krv. Písalo sa tam totiž o ňom.

**PROCES S POLICAJTMOM,
KTORÝ STRIELAL PRE PAROCHŇU**

Autor: Joel Bremmer, kmeňový redaktor

Dnes sa začína neobvyklý proces podľa zákona o ochrane občianskych práv. Príslušník losangeleskej polície je v ňom obvinený z toho, že pred štyrmi rokmi použil neprimeranú silu, keď zastrelil údajného viacnásobného vraha, ktorý podľa jeho názoru siahal po zbrani. Zabitý si však v skutočnosti chcel len zobrať spod vankúša parochňu.

Štyridsaťtriročný detektív losangeleského policajného oddelenia Harry Bosch sa dostal pred federálny súd zásluhou vdovy po Normanovi Churchovi, ktorého zastrelil v rámci vyšetrovania výčinnov takzvaného Bábikára.

Takmer celý rok pred osudným výstrelom polícia pátrala po viacnásobnom vrahovi, ktorého masmédiá nazvali Bábikár, pretože svojich jedenásť obetí po smrti nalíčil ako bábiky. Bol známy aj tým, že Boschovi a do našej redakcie posielal básne a výhražné listy.

Po Churchovej smrti polícia oznámila, že má jednoznačné dôkazy, potvrdzujúce, že práve on bol tento tajomný Bábikár.

Boscha po strelbe suspendovali a neskôr preložili na oddelenie vražd na hollywoodskej divízii. Údajne to bolo výlučne preto, lebo pri vyšetrovaní nedodrжал stanovený postup, najmä tým, že k domu podozrivého nezačal posily.

Policajný hovorca trvá na tom, že šlo o oprávnenú strelbu, takže nie je dôvod za ňu Boscha stíhať.

Churchova smrť spôsobila, že nemohlo dôjsť k procesu, a množstvo dôkazov, čo polícia zozbierala, sa teda nikdy nedostalo pred nezávislý súd, ktorý ich ako jediný mohol objektívne preveriť. Začatím federálneho procesu sa to však zmení. Dnes by sa mali ukončiť týždeň trvajúce ťahanice okolo výberu poroty a zástupcovia obžaloby aj obhajoby majú predniesť úvodnú reč.

Musel noviny znova poskladať, aby sa dostal k pokračovaniu článku na vnútornej strane. Na chvíľu ho zarazilo, keď tam uvidel vlastnú fotografiu. Bola dosť stará a nápadne sa podobala na snímky delikventov, ktoré sa robia pri zatknutí. Rovnakú mal na svojom služobnom preukaze. Tá fotografia ho zlostila oveľa viac než samotný článok. Mal pocit, že uverejnením jeho tváre v novinách mu nepríjemne zasiahli do súkromia. Nakoniec sa však rozhodol sústrediť len na písané slovo.

Boscha obhajuje mestská prokuratúra, pretože vo chvíli, keď došlo k strelbe, konal v rámci svojich povinností a bol v službe. Ak vdova po zastrelenom vysúdi odškodné, zaplatia ho mestskí daňoví poplatníci, nie ten, kto strieľal.

Churchovu vdovu Deborah zastupuje Dora Chandlerová, ktorá sa špecializuje na prípady

spojené so zneužitím právomocí verejného činiteľa. Minulý týždeň nám v rozhovore povedala, že chce dokázať, že Bosch sa zachoval neprímerane a je teda plne zodpovedný za streľbu, ku ktorej napokon došlo.

„Detektív Bosch sa hral na kovboja a spôsobil smrť človeka,“ povedala nám Dora Chandlerová. „Neviem, či to spôsobila obyčajná nezodpovednosť, alebo za tým väzí niečo horšie, ale počas procesu to určite zistíme.“

Práve túto vetu Bosch čítal už minimálne šiesty raz. Niečo horšie? Ako to myslela? Snažil sa príliš na to nemyslieť, pretože vedel, že to isté povedala v rámci psychologickej prípravy na proces, no aj tak mu to znelo ako varovný výstrel. Začalo mu byť jasné, že sa chystajú ďalšie špinavosti.

Podľa Chandlerovej je takisto nevyhnutné preveriť dôkazy, ktoré podľa polície potvrdzujú Churchovu vinu. Church, otec dvoch dcér, podľa nej nikdy nebol vrahom, po ktorom pátrali. Urobili ho z neho až po smrti, aby ututlali to, čo spáchal detektív Bosch.

„Bosch chladnokrvne zabil nevinného človeka,“ povedala nám Dora Chandlerová. „Tu, v rámci federálneho procesu, urobíme to, čo odmietla urobiť polícia aj okresná prokuratúra - pokúsime sa odhaliť pravdu a dosiahnuť spravodlivosť pre rodinu Normana Churcha.“

Harry Bosch a Rodney Belk z mestskej prokuratúry, ktorý ho obhajuje, odmietli prípad akokoľvek komentovať. Okrem výpovedí strelájuceho detektíva, ktoré by mali trvať približne dva týždne, bude súd preberať aj...

„Nemáš nejaké drobné navyše, kamoš?“

Bosch zdvihol pohľad od novín a uvedomil si, že pozerá do známej zachmúrenej tváre bezdomovca, ktorý si uzurpoval priestor pred federálnym súdom. Počas týždňa, keď vyberali porotcov, ho tu videl každý deň. Chodil od jedné-

ho človeka k druhému a žobral drobné a cigarety. Mal na sebe vydraté tvídové sako, dva svetre, staré menčestráky a v ruke veľký pohár, ktorý strkal ľuďom pod nos, aby mu doň niečo hodili. Okrem toho mal vždy so sebou aj žltý trhací blok s akýmisi poznámkami.

Detektív si automaticky prehmatol vrecká a mykol plecom. Nemal v nich žiadne mince.

„Prijal by som aj dolár,“ nadhodil muž.

„Nemám dolár navyše.“

Bezdomovec ho nechal na pokoji a obrátil pozornosť k veľkému popolníku. Z piesku v ňom trčali zažltnuté ohorky ako nechutné pomníčky rastúcej rakoviny. Strčil si trhací blok pod pazuchu a začal vyťahovať tie, v ktorých zostal aspoň centimeter tabaku. Občas našiel aj takmer celú cigaretu a spokojne zacmukal. Úlovky hádzal do pohára na drobné.

Keď mal pocit, že ich nazbieral dosť, odstúpil od popolníka a pozrel na sochu. Potom žmurkol na Boscha a začal pohybovať bokmi, naznačujúc súlož.

„A čo moja kočka?“ Pobožkal si ruku a potľapkal sochu, akoby bola živá.

Bosch na to nestihol nič povedať. Kým mohol otvoriť ústa, ozval sa jeho operátor zavesený na opasku. Bezdomovec odskočil, zdvihol ruku ako v sebaobrane a zatváril sa zdesene. Bol to výraz človeka, ktorý má mozgové synapsy príliš uvoľnené, takže už dávno stratili spojenie. Obrátil sa a pevne zvierajúc pohár s cigaretami ušiel smerom k Spring Street.

Bosch počkal, kým mu nezmizol z dohľadu, až potom odopol operátor z opaska, aby sa pozrel, kto ho zháňa. Volanie prišlo z priamej linky poručíka Harveyho Poundsa na hollywoodskej policajnej stanici. Zastrčil nedofajčenú cigaretu do piesku a vrátil sa do budovy. Na druhom poschodí bol pri eskalátore rad telefónnych automatov.

„Ako to tam vyzerá, Harry?“ spýtal sa Pounds, len čo zisťoval, kto mu volá.

„Ako zvyčajne. Večné čakanie. Už máme porotu, takže právnici išli za sudcom prebrať svoje úvodné prejavy. Belk vravel, že ma tam nepotrebuje, tak sa tu len poflakujem.“

Letmo pozrel na hodinky. Bolo o desať minút dvanásť.

„Čoskoro bude obedňajšia prestávka,“ dodal.

„Dobre. Potrebujem ňu.“

Na to Bosch nič nepovedal. Pounds slúbil, že ho nezaradí do služby, kým sa súd neskončí. Malo to trvať tak týždeň, možno dva. Musel mu to slúbiť. Dobre vedel, že detektív, ktorý trávi celé dni na súde, nemôže popritom stihnúť aj normálne vyšetovanie – najmä nie vraždy.

„Čo sa deje? Myslel som, že si ma vyškrtoľ zo zoznamu.“

„To áno, ale zdá sa, že sa tu vyskytol jeden problém. Týka sa to teba.“

Bosch znova zaváhal. S Poundsom to bolo vždy rovnaké. Každému informátorovi z ulice by dokázal dôverovať viac než jemu. Pounds mal okrem toho, čo povedal, zakaždým aj ďalší motív, ktorý nikomu neprezradil, a teraz práve predvádzal svoj typický rituálny tanec. Hovoril nejasne, aby Boscha primal zhltnúť návnadu.

„Problém?“ spýtal sa napokon Harry. Nezáväznejšie to už ani nešlo.

„No, vieš, čítal si dnešné *Times*? Písali o tvojom procese.“

„Áno. Práve to čítam.“

„No a my sme dostali ďalší list.“

„List? O čom to hovoríš?“

„Hovorím o tom, že niekto nechal na stanici list adresovaný tebe, a nech sa prepadnem, ak to neznie celkom ako náš starý známy Bábikár.“

Bosch cítil, že Poundsovi sa to páči. Očividne si vychutnával každé slovo a úmyselne to naťahoval.

„Ak bol adresovaný mne, ako to, že vieš, čo je v ňom?“

„Neprišiel poštou a nebol v obálke. Chlapci jednoducho našli na pulte preložený papier s tvojím menom. Nieкто ho prečítal, a ďalej si to vieš predstaviť sám.“

„Čo sa v ňom píše?“

„No, nebude sa ti to páčiť, Harry. Chápem, že v horšom čase to ani prísť nemohlo, ale píše sa tam, že si zastrelil nesprávneho chlapa. Bábikár je vraj stále na slobode. Pisateľ tvrdí, že skutočný Bábikár je on a ešte s nami neskončil. Ako vravím – podľa neho si zabil nesprávneho chlapa.“

„To je nezmysel. Bábikárove listy sa objavili v novinách aj v tej Bremmerovej knihe. Ktokoľvek si ich mohol prečítať a napodobniť vrahov štýl. A ty teraz...“

„Ty si myslíš, že som úplne na hlavu, Harry? Ja viem, že to mohol napísať ktokoľvek. Vedel to aj autor, a aby dokázal,

že nehovorí do vetra, pridal aj čosi, čo by si asi nazval mapkou pokladu. Napísal nám, ako nájsť ďalšie telo.“

Nasledovalo dlhé ticho. Bosch premýšľal a Pounds čakal.

„Takže?“ spýtal sa Bosch napokon.

„Takže som na to miesto ráno poslal Edgara. Pamätáš si Bing's na Western Street?“

„Bing's? Áno. Je to južne od bulváru. Biliardová herňa. Ale nevyhorela náhodou počas vlašajších nepokojov?“

„Presne tak,“ prisvedčil Pounds. „Vyhorela do tla. Zostala len betónová doska na zemi a tri steny. Mesto nariadilo zbúrať ju, no majiteľ sa zatiaľ neodhodlal k činu. Tak či tak, podľa toho listu by mala byť mŕtvola práve tam, zakopaná pod betónom. Edgar si vzal so sebou mestských zamestnancov so zbijačkami...“

Pounds to očividne naschvál natahoval. To je ale debil, pomyslel si Harry. No nič, ja vydržím. Naozaj zostal potichu, a keď sa mlčanie natiahlo neúnosne dlho, Pounds to vzdal a ozval sa sám.

„Našli tam telo. Presne, ako tvrdil autor listu. Bolo pod betónom. Lenže tým pádom...“

„Aké je staré?“

„To ešte nevieme, ale rozhodne to nie je nič čerstvé. Práve preto ti volám. Potrebujem, aby si sa tam šiel cez obedňajšiu prestávku pozrieť a povedal mi, čo si o tom myslíš. Veď vieš, či je to naozaj Bábikárova obeť alebo si z nás len uťahuje nejaký maniak. Ty si na to odborník. Mohol by si tam zájsť, keď sudca vyhlási oficiálnu prestávku? Stretneme sa na mieste. A neboj sa, na úvodné prejavy budeš naspäť.“

Bosch stratil reč. Len teraz dofajčil, a už túžil po ďalšej cigarete. Snažil sa pochopiť, čo mu Pounds povedal. Bábikár – Norman Church – bol štyri roky mŕtvy. A nikto neurobil chybu. Tým si bol istý vtedy v noci, keď ho zastrelil, aj dnes. Church bol ich Bábikár.

„Takže ten list sa len tak objavil na pulte?“

„Našli ho tam asi pred štyrmi hodinami. Nikto nevidel, kto ho tam nechal. Veď vieš, ráno tam chodí kopa ľudí, a navyše sa menili zmeny. Poslal som Meehana vypočuť všetkých, čo ráno robili za pultom. Nikto si nič nepamätá. Nikto nevie, ako sa tam ten list dostal.“

„Doriti. Prečítaj mi ho.“

„Nemôžem, je v labáku. Pochybujem, že by na ňom niečo našli, ale sám vieš, že musím postupovať podľa pravidiel. Zoženiem kópiu a prinesiem ti ju na miesto činu, dobre?“

Bosch mlčal.

„Viem, čo si myslíš,“ vyhlásil Pounds, „ale počkajme s tým, kým nebude jasné, čo to vlastne máme. Zatiaľ nie je dôvod na obavy. Mohla by to byť dokonca nejaká búda, čo na nás našla tá právnička Chandlerová. Nepochybujem, že je toho schopná. Urobí všetko, len aby do svojej zbierky dostala ďalší policajný skalp. Miluje, keď sa o nej píše v novinách.“

„A čo masmédiá? Už o tom vedia?“

„Mali sme zopár telefonátov, v ktorých sa nás pýtali na nájdenú mŕtvolu. Zrejme sa to dozvedeli z frekvencie koronerovho dispečingu. My sme do éteru nevy pustili ani slovo. O prepojení na Bábikára však nikto nevie. Vedia len toľko, že sme objavili mŕtvolu. Zrejme ich vzrušuje, že sa našla pod podlahou vyhorenej biliardovej herne. Zatiaľ si musíme dať pozor, aby sa to nevynieslo von. Malo by to vyjsť, pokiaľ ten magor nenapísal list aj do novin alebo do telky. Ak to urobil, do večera sa to dozvieme.“

„Ale ako ju niekto mohol zakopať pod betónové základy biliardovej herne?“

„Celá budova neslúžila ako herňa. Vzadu boli sklady. Kedysi to bolo skladisko rekvizít akéhosi štúdia. Keď sa z toho stala herňa Bing's, noví majitelia prenajímali priestory v zadnej časti na skladovanie tovaru. To všetko máme od Edgara – zohnal majiteľa. Vrah si musel prenajať jednu z miestností, prekopať sa cez betónovú dosku a zakopať telo pod ňu. Pri nepokojoch to celé zhorelo do tla, ale základom oheň neublížil. To telo tam celý čas ležalo. Edgar vraví, že vyzerá ako nejaká múmia alebo čo.“

Dvere rokovacej miestnosti číslo 4 sa otvorili a na chodbu vyšla rodina Churchovcov so svojou právničkou. Začala sa obedňajšia prestávka. Deborah Churchová ani jej dve dcéry sa na Boscha nepozreli, no Dora Chandlerová, známa medzi policajtmi ako Dolára Chandlerová, ho prebodla nenávisným pohľadom. Oči mala tmavé ako mahagón, tvar opálenú a dosť ostrú. Bola to celkom príťažlivá žena s hladkými zlatými vlasmi. Postavu mala ukrytú v naškrobenom

modrom kostýme. Celá skupina sa prehnula okolo neho a on priam cítil ich nepriateľský postoj.

„Si tam, alebo nie?“ ozval sa Pounds.

„Som tu. Zdá sa, že sa práve začala prestávka na obed.“

„Fajn. Stretneme sa v Bing's. Ani sa mi nechce veriť, že to vravím, ale fakt dúfam, že je to len nejaký ďalší maniak. Najmä pre teba by to tak bolo lepšie.“

„Jasné.“

Bosch sa chystal zavesiť, vtom však ešte začul zo slúchadla Poundsov hlas a znova si ho priložil k uchu.

„Mám ešte jednu vec. Keby sa tam objavili novinári, nechaj ich na mňa. Nech sa z toho vyvinie čokoľvek, nemôžeš byť do toho oficiálne zapojený, pretože sa proti tebe vedie proces kvôli prípadu, ktorý s tým možno súvisí. Berieme ťa tam len ako odborného svedka.“

„Jasné.“

„Uvidíme sa v Bing's.“